

[Dorit Myltoft]

det efterfølgende plejebehov. Hvis patienter ikke skal blive ladet i stikken her, forudsætter det en ordentlig opgave- og ansvarsfordeling mellem amt og kommune. Dertil kommer den almindelige nedbrydning af autoritetsopfattelsen. Det betyder, at patienter i højere og højere grad ikke bare affinder sig med hvad som helst. Man kan sige, at den passive patientrolle er blevet overtaget af en aktiv patientrolle. Set under den synsvinkel er patientkritik konstruktiv og skal selvfølgelig tages alvorligt ved den daglige tilrettelæggelse af arbejdsopgaverne. Det politiske system, de ansatte og patienterne har en fælles interesse i, at det hele skal fungere bedst muligt. Derfor kan tillidskløfter være direkte farlige. Det skal det politiske system i hvert fald ikke bidrage til.

Det Radikale Venstre kan naturligvis stemme for det dagsordensforslag, vi er medforlagsstillere til.

#### Inger Stilling Pedersen (KRF):

Jeg synes også, der er grund til at sige tak til Fremskridtspartiet, fordi vi har fået mulighed for at få denne diskussion i dag, selv om den nu er nået lidt langt omkring.

Jeg tror, det er meget vigtigt, når man ser på selve sygehusystemet, da at se på det enkelte menneske, den enkelte borger. I det øjeblik man er syg, ønsker man faktisk at få den optimale behandling, og at alle ressourcer samler sig omkring én. Og vi må sige, at vi har et godt sygehusystem. Hvis man bliver akut syg her i vores land, bliver man omgående kørt til sygehuset, og man får en fremragende behandling langt de fleste steder.

Der har uheldigvis været nogen debat om, at man så ikke efterfølgende har gjort så meget ved personer, der var over en vis alder. Det er der heldigvis rettet op på; vi skulle nemlig have, at der sker en decideret diskrimination af ældre.

Men når man har sagt alt det gode og positive, man kan sige om vores sygehusvæsen – for der er meget at sige – må man også sige, at der er ting, der ikke fungerer. Det gælder de mennesker, som har været hos lægen, der har fundet ud af, hvad de fejler, og som nu får at vide, at de skal i en eller anden behandling eller have foretaget en eller anden operation. De glæder sig til at få det overstået, og så får de at vide, at ventetiden er halve eller hele år! Som-

me tider får man at vide, hvornår man kan komme til, men når tiden kommer, får man bare en ny seddel om, at det er udsat. Det er en frygtelig belastning for de mennesker.

Men det er jo ikke engang bare det, det drejer sig om. Det drejer sig også om, at andre sektioner i det offentlige påføres udgifter. Den tidligere Venstre-sundhedsminister sagde engang her fra talerstolen, at vi havde sparet meget på udgifterne i amterne. Derefter spurgte jeg: Jamen hvilke udgifter har man så overført til kommunerne? For det, det drejer sig om, er, at man samlet sparer noget. Amterne sparer tilsyneladende noget, men disse udgifter overføres ofte på kommunerne. Så der sker altså det, at kommunerne får ekstra udgifter og patienterne får ekstra byrder pålagt.

Mange af de breve og henvendelser, man får, går jo én lige til hjertet – breve om, at man nu næsten ikke kan se; det drejer sig altså ikke om at beholde et kørekort, det drejer sig om, at alting flimrer for én og alt ses igennem en tåge, og at man har fået udsat behandlingen det ene halvår efter det andet. Det giver en forringet livskvalitet, og det giver altså også udgifter på andre områder. Det kan måske endda medføre, at man bliver psykisk syg af det, for det er en uhyre stor belastning. Det gælder også, hvis man har en dårlig hofte og skal gå med meget stærke smerter og forøge antallet af smertestilende piller dag for dag. Det giver også ekstra omkostninger for patienten selv, men også for samfundet, der så må træde til med hjælpeforanstaltninger. Derfor må og skal vi have et sådant system i så rigt et land som Danmark, at en borger, der har smerter eller er alvorligt syg, ikke skal vente ret længe, men så hurtigt som overhovedet muligt skal kunne blive behandlet.

Men når vi ikke har et sådant system, må vi finde ud af, hvad der er årsagen. Og dér har vi altså lagt ansvaret over på amterne. Det er ikke denne regering eller tidligere regeringer, eller hvor langt man nu skal gå tilbage, der har skylden. Det er vores fælles ansvar, at vi ikke har holdt amterne fast på det, som står i vores lov, nemlig at enhver af os har ret til gratis behandling hos læge og på sygehus; vi kan bare ikke få det.

Jeg synes, det er udmærket, at man nu i dagsordenen pålægger amterne at afskaffe ventetiderne og leve op til det, der er aftalt,